

KECSKEMÉTI REFORMÁTUS ÁLTALÁNOS ISKOLA

6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Pf:129.

Tel: 76/500-380 76/320-964

E-mail: refaltisk@krek.hu

Igazgató: Tóth Attila

Tel: 76/500-385

OM azonosító: 027777

XXVII. „Velünk az Isten!”

Bibliai igeszakaszok a felkészüléshez

I. korcsoport (1-2. osztály):

1. A világ teremtése

1Mózes 1,1-29

A világ teremtése

¹Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. ²A föld még kietlen és pusztta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. ³Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. ⁴Látta Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. ⁵És elnevezte Isten a világosságot nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának nevezte el. Így lett este, és lett reggel: első nap. ⁶Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket! ⁷Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt. ⁸Azután elnevezte Isten a boltozatot égnek. Így lett este, és lett reggel: második nap. ⁹Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá váljék a szárazföld! És úgy történt. ¹⁰Azután elnevezte Isten a szárazföldet földnek, az összegyűlt vizeket pedig tengernek nevezte el. És látta Isten, hogy ez jó. ¹¹Azután ezt mondta Isten: Növesszen a föld növényeket: füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcsfákat, amelyek gyümölcsöt teremnek, és majd abban magvuk lesz a földön. És úgy történt. ¹²Hajtott tehát a föld növényeket: különféle füveket, amelyek magvakat hoznak, és különféle gyümölcstermő fákat, amelyeknek magvuk van. És látta Isten, hogy ez jó. ¹³Így lett este, és lett reggel: harmadik nap. ¹⁴Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket, ¹⁵és legyenek világító testekként az égbolton, hogy világítsanak a földre! És úgy történt. ¹⁶Megalkotta Isten a két nagy világító testet – a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka – és a csillagokat. ¹⁷Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a földre, ¹⁸és uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és válasszák el a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. ¹⁹Így lett este, és lett reggel: negyedik nap.

Az állatok teremtése

²⁰Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek madarak a föld felett, az égbolt alatt!²¹És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgő különféle úszó élőlényeket és a különféle madarakat. És látta Isten, hogy ez jó.²²Azután megáldotta őket Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizét; a madarak is sokasodjanak a földön!²³Így lett este, és lett reggel: ötödik nap.²⁴Azután ezt mondta Isten: Hozzon elő a föld különféle élőlényeket: különféle jószágokat, csúszómászókat és vadállatokat! És úgy történt.²⁵Megalkotta Isten a különféle vadállatokat, a különféle jószágokat és a különféle csúszómászókat. És látta Isten, hogy ez jó.

Az ember teremtése

²⁶Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. ²⁷Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. ²⁸Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen! ²⁹Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek!

2. Özönvíz

1Mózes 7-8

Az özönvíz kezdete

¹Az Úr akkor ezt mondta Nóénak: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látlok igaznak ebben a nemzedékben!²Minden tiszta állatból hetet-hetet vigyél magaddal, hímet és nőtényt! Azokból az állatokból, amelyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényt!³Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy maradjon utódjuk az egész földön!⁴Mert hét nap múlva negyven nap és negyven éjjel tartó esőt bocsátok a földre, és eltörlök a föld színéről minden élő, amelyet alkottam.⁵Nóé úgy is tett mindent, ahogyan az Úr megparancsolta neki.⁶Nóé hatszáz éves volt, amikor özönvíz lett a földön.⁷Bement tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel a bárkába az özönvíz elől.⁸A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül kettő-kettő bement Nóéhoz a bárkába: hímet és nőtényt, ahogyan megparancsolta Isten Nóénak.⁹A hetedik napon özönvíz lett a földön.¹⁰Nóé életének századik évében, a második hónap tizenhetedikén: fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég csatornái, ¹²majd negyven napon és negyven éjjelen át ömlött az eső a földre.¹³Ugyanazon a napon bement Nóé és Nóé fiai: Sém, Hám és Jáfet meg Nóé felesége és fiainak három felesége a bárkába,¹⁴és velük együtt mindenféle vadállat, mindenféle jószág, mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, és mindenféle repdeső állat: az összes madár és egyéb

szárnyasok.¹⁵Kettő-kettő ment be Nóéhoz a bárkába mindenféle élőlényből.¹⁶Hím és nőstény ment be minden előből; bementek, ahogyan Isten Nóénak parancsolta. Az Úr pedig bezárta Nóé mögött az ajtót.¹⁷Amikor már negyven napja tartott az özönvíz a földön, annyira megnövekedett a víz, hogy nekifeszült a bárkának, és az fölemelkedett a földről.¹⁸A víz egyre áradt és növekedett a földön, úgyhogy a bárka a víz színén úszott.¹⁹A víz egyre erősebben áradt a földön, és elborította a legmagasabb hegyeket is mindenütt az ég alatt;²⁰sőt, még tizenöt könyöknyit áradt a víz azután is, hogy elborította a hegyeket.²¹Elpusztult minden élőlény, amely a földön mozgott: madár, jószág és vadállat, a földön nyüzsgő minden egyéb élőlény és minden ember.²²Minden meghalt, aminek orrában az élet lehelete volt, és ami a földön élt.²³Eltörölt az Isten minden élő, ami a föld színén volt, embert és állatot, csúszómászót és égi madarat. Mindent eltörölt a földről, csak Nóé maradt meg, és azok, akik vele voltak a bárkában.²⁴A víz százötven napig áradt a földön.

Az özönvíz vége

¹Isten azonban nem feledkezett meg Nóéről, sem azokról a vadállatokról és jószágokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett.²Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái; nem esett több eső az égből.³Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva leapadt a víz.⁴A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát hegységben.⁵A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai.⁶Negyven nap múlva kinyitotta Nóé a bárka ablakát, amelyet csinált, és kiengedett egy hollót. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről.⁷Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon leapadt-e a víz a föld színéről.⁸De a galamb nem tudott leszállni, ezért visszatért hozzá a bárkába. Víz borította ugyanis az egész földet. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába.⁹Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából.¹⁰Estére megjött hozzá a galamb, és íme, már egy leszakított olajág volt a csőrében. Ebből tudta meg Nóé, hogy leapadt a víz a földről.¹¹Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá.¹²A hatszázegyedik esztendőben az első hónap első napjára fölszáradt a víz a földről. Ekkor Nóé eltávolította a bárka fedelét, és látta, hogy már fölszáradt a föld.¹³A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld.

Nóé hálaáldozata

¹⁵Ekkor így szólt Isten Nóéhoz:¹⁶Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt!¹⁷Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön!¹⁸Kijött tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt.¹⁹Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából.²⁰Azután oltárt épített Nóé az Úrnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron.²¹Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének

szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem.²²Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.

3. Zsoltárok 42,1-6

Vágyódás Isten temploma után

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.²Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!³Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?⁴Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?⁵Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.⁶Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!

II. korcsoport (3-4. osztály):

1. Mózes születése

2Mózes 2,1-10

¹Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. ²Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. ³Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. ⁴A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. ⁵A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. ⁶Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. ⁷A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? ⁸A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. ⁹Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. ¹⁰Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki.

2. Izrael átvonul a tengeren

2Mózes 14,15-31

¹⁵Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak! ¹⁶Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd ki a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. ¹⁷Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. ¹⁸Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az Úr, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain. ¹⁹Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. ²⁰Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. ²¹Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel visszafelé hajtotta a tengert, és szárazzá tette a tengerfeneket, úgyhogy a víz kettévált. ²²Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.

Az egyiptomiak a tengerbe vesznek

²³Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa bement utánuk a tenger közepébe. ²⁴A hajnali őrsváltás idején rátekintett az Úr a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát. ²⁵Megakasztotta a harci kocsik kerekeit, és nem engedte, hogy azok gyorsan haladjanak. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az Úr harcol értük Egyiptom ellen! ²⁶Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a

tenger fölé, hogy a víz visszatérjen az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra!²⁷Mózes kinyújtotta a kezét a tenger fölé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az Úr az egyiptomiakat a tenger közepébe.²⁸Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük.²⁹Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.³⁰Így szabadította meg az Úr azon a napon Izráelt Egyiptom kezéből. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján.³¹Amikor látta Izráel, hogy milyen erős kézzel bánt el az Úr Egyiptommal, félni kezdte a nép az Urat. Hitt az Úrnak és szolgájának, Mózesnek.

3. Mózes vizet fakaszt a sziklából

2Mózes 17,1-7

¹Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az Úr parancsa szerint. Táborot ütöttek Refidímben, de nem volt ivóvíze a népnek.²A nép ismét perlekedni kezdett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az Urat?³De a nép vízre szomjazott, ezért tovább zúgolódott ott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Hát azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy szomjan pusztíts minket gyermekeinkkel és jószágainkkal együtt?⁴Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis hía, hogy meg nem köveznek!⁵Az Úr pedig így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül! Vedd kezébe botodat, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj!⁶Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hórebén. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt.⁷Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, és mert így kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr vagy sem?

4. Zsoltárok 42,1-8

Vágyódás Isten temploma után

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.²Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!³Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?⁴Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?⁵Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.⁶Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!⁷Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár-hegyről.⁸Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.

III. korcsoport (5-6. osztály):

1. Csodálatos átkelés a Jordánon

Józsué 3,14-17

¹⁴Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt.¹⁵A Jordán medre pedig aratás idején mindvégig egészen tele volt. Amint a ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén beleért a vízbe,¹⁶egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, feltornyosult egy nagy szakaszon, akár egy gát, Ádámnál, annál a városnál, amely Cárétán mellett volt, az Arába-tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben.¹⁷Az Úr szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a folyómeder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.

2. Illés története

1Királyok 17,1-7

¹A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom. ²Ezután így szólt hozzá az Úr igéje: ³Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! ⁴A patakban majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. ⁵Elment tehát, és az Úr igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. ⁶A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakban pedig ihatott. ⁷Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.

3. Istenítélet a Karmel-hegyen

1Királyok 18,20-46

²⁰Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre. ²¹Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem. ²²Akkor Illés ezt mondta a népnek: Én maradtam az Úr egyetlen prófétája, Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. ²³Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, darabolják föl, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak! Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. ²⁴Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az Úr nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! ²⁵Illés ezután így szólt Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen! És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! ²⁶Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és segítségül hívták Baal nevét, így szölongatva őt reggeltől egészen délig: Ó, Baal, felelj nekünk! De nem jött válasz, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. ²⁷Délben aztán Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy a dolgát végzi, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. ²⁸Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. ²⁹Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött válasz: nem felelt és

nem figyelt rájuk senki.³⁰ Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Gyertek ide hozzám! Erre odament hozzá az egész nép, ő pedig helyreállította az Úr lerombolt oltárát.³¹ Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az Úr szava: Izráel lesz a neved.³² A kövekből oltárt épített az Úr nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag is belefért volna.³³ Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra.³⁴ Majd ezt mondta: Töltsétek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! Megtették harmadszor is,³⁵ úgyhogy a víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel.³⁶ Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!³⁷ Felelj nekem, Uram, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és fordítsd vissza a szívüket!³⁸ Akkor lecsapott az Úr tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.³⁹ Amikor látta ezt az egész nép, arcra borult, és ezt mondogatta: Az Úr az Isten, az Úr az Isten!⁴⁰ Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket.⁴¹ Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél és igyál, mert eső zúgása hallatszik.⁴² Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé rejtette.⁴³ Így szólt a szolgájához: Menj föl, és figyeld a tengert! Az fölment, figyelte egy darabig, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer!⁴⁴ Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Eredj, és mondd meg Ahábnak: Fogass be és indulj, míg föl nem tartóztat az eső!⁴⁵ Mindeközben viharfelhők sötétítették el az eget, és zuhogni kezdett az eső. Aháb ekkor harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment.⁴⁶ Az Úr keze pedig Illéssel volt, és ő, feltűrve övébe a ruhája alját, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

4. Jónás története

Jónás 1-2

Jónás engedetlensége és büntetése

¹Így szólt az Úr igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: ²Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! ³El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az Úr elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsísba menjen az Úr elől.⁴ Az Úr azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek.⁵ Félelem fogta el a hajósokat, mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyítsenek rajta. Ezalatt Jónás, aki lement, és lefeküdt a hajó egyik zugában, mélyen aludt.⁶ De odament hozzá a hajóskapitány, és így szólt hozzá: Hogy tudsz ilyen nyugodtan aludni!? Kelj föl, és kiálts az Istenedhez! Talán gondol ránk az Isten, és nem veszünk el!⁷ Az emberek meg ezt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk sorsot, és tudjuk meg, ki miatt ért bennünket ez a veszedelem! Sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett.⁸ Akkor így beszéltek hozzá: Mondd el nekünk, miért van rajtunk ez a veszedelem?

Mi a foglalkozásod, és honnan jössz? Hol a hazád, és melyik népből való vagy?⁹ Ő így felelt nekik: Héber vagyok. Az Urat, a menny Istenét félem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta.¹⁰ Az embereket nagy félelem fogta el, amikor megtudták, hogy az Úr elől menekül – mert Jónás elmondta nekik –, és ezt mondták neki: Hogy tehetnél ilyet?!¹¹ Majd ezt kérdezték tőle: Mit tegyünk veled, hogy lecsendesedjék körülöttünk a tenger? Mert a tenger egyre viharosabb lett.¹² Ő pedig így válaszolt nekik: Fogjatok meg, és dobjatok a tengerbe, akkor lecsendesedik körülöttetek a tenger! Mert tudom, hogy énmiattam zúdult rátok ez a nagy vihar.¹³ Az emberek azonban megpróbálták kievezni a szárazföldre, de nem tudtak, mert a tenger egyre viharosabb lett körülöttük.¹⁴ Ekkor így kiáltottak az Úrhoz: Jaj, Uram, ne vesszünk el emiatt az ember miatt, ne terheljen bennünket ártatlan vér! Mert te, Uram, azt teszed, amit akarsz!¹⁵ Azzal fogták Jónást, és beledobták a tengerbe; a tenger pedig lecsendesedett.¹⁶ Ezért az emberekben nagy félelem támadt az Úr iránt; áldozatot mutattak be, és fogadalmakat tettek az Úrnak.

Jónás imádsága

¹Az Úr azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában.² Jónás ekkor a hal gyomrában Istenéhez, az Úrhoz imádkozott,³ és ezt mondta: Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallgattad hangomat.⁴ Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Én már azt gondoltam, hogy eltaszítottál magadtól, és nem láthatom többé szent templomodat.⁵ Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre.⁶ Lesüllyedtem a hegyek alapjáig, örökre bezárult mögöttem a föld. De te kiemelted életemet a sírból, ó, Uram, Istenem!⁷ Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba.⁸ Akik hitvány bálványokhoz ragaszkodnak, azok elhagyják jótevőjüket.⁹ De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az Úrtól jön a szabadulás!¹⁰ Az Úr pedig parancsot adott a hálnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.

5. Zsoltárok 42,1-9

Vágyódás Isten temploma után

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.² Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!³ Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?⁴ Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?⁵ Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.⁶ Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításaért!⁷ Istenem, elcsüggedt a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár-hegyről.⁸ Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.⁹ Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az Úr, imádságot életem Istenéhez.

IV. korcsoport (7-8. osztály):

1. Jézus megkeresztelése

Máté 3,13-17

¹³Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt.¹⁴János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?¹⁵Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki.¹⁶Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy galamb aláereszkedik, és őreá száll.¹⁷És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

2. Jézus lecsendesíti a tengert

Máté 8,23-27

²³Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai.²⁴És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. ²⁵Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: Uram, ments meg minket, elveszünk!²⁶De ő így szólt hozzájuk: Mit féltek, ti kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült.²⁷Az emberek pedig elcsodálkoztak, és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?

3. Jézus a tengeren jár

Máté 14,22-33

²²Ezután nyomban sűrgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.²³Miután elbocsátotta a sokaságot, egyedül felment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.²⁴A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt.²⁵Már hajnalodott, amikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva.²⁶Mikor pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak.²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízatok, én vagyok, ne féljete! ²⁸Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízre!²⁹Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízen, és elindult Jézus felé.³⁰Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg!³¹Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?³²És amint beszálltak a hajóba, elült a szél.³³A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: Valóban Isten Fia vagy!

4. Jézus beteget gyógyít meg a Betesdánál

János 5,1-15

¹Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.²Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van.³A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben, és várták a víz megmozdulását.⁴Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és

felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett.⁵Volt ott egy ember, aki harmincnégy éve szenvedett betegségében.⁶Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: Akarsz-e meggyógyulni?⁷A beteg így válaszolt neki: Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe. Amíg én odaérek, más lép be előttem.⁸Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!⁹És azonnal meggyógyult ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.¹⁰A zsidók ekkor így szóltak a meggyógyított emberhez: Szombat van, nem szabad felvenned az ágyadat.¹¹Ő így válaszolt nekik: Aki meggyógyított, az mondta nekem: Vedd az ágyadat, és járj!¹²Megkérdezték tőle: Ki az az ember, aki azt mondta neked, hogy vedd fel, és járj?¹³De a meggyógyított ember nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrehúzódott az ott tartózkodó sokaság miatt.¹⁴Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.¹⁵Elment ez az ember, és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki meggyógyította.

5. Jézus megmossa a tanítványok lábát János 13,1-11

¹Közeledett a páska ünnepe, és Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához. Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig.²És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskariótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt,³Jézus tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy,⁴felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára,⁵azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel.⁶Simon Péterhez lépett, aki így szólt hozzá: Uram, te mosod meg az én lábamat?⁷Jézus így válaszolt neki: Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.⁸Péter így szólt hozzá: Az én lábamat nem mosod meg soha. Jézus így válaszolt neki: Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.⁹Simon Péter erre ezt mondta neki: Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!¹⁰Jézus így szólt hozzá: Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.¹¹Mert tudta, ki árulja el, azért mondta: Nem vagytok mindnyájan tiszták.

6. Zsoltárok 42,1-12

Vágyódás Isten temploma után

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.²Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!³Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?⁴Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?⁵Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.⁶Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!⁷Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád

gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár-hegyről.⁸Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.⁹Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az Úr, imádságot életem Istenéhez.¹⁰Ezt mondom Istenemnek, köszálmnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?¹¹Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?¹²Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!